

»ARHIVIRANJE SVETLOBE«

Eva GORIŠEK

Eva GORIŠEK je kot absolventka Oddelka LP pri predmetu Slikanje preusmerila kromatsko svetlobo slike v palimpsestni kolaž, ki se preko ročno uravnanih potiskanih površin transformira v podobe osebnega (intimnega) in civilizacijskega spomina.

Kolažirana dela (tudi dekolažirana) vsakič vsrkajo svetlobo lastne pojavnosti. Tako lahko razumemo tudi likovno govorico ki se neguje v slikarskih delih naše absolventke. Govorica njenega konceptualno povzetega klasičnega kolaža se zdi kot prekrivanje (in zbiranje) časa, ki se po natrganih in pravokotnih robovih množi v prostor osebnih izkušenj ko se določa njegova prostorska napetost.

Kolažirano prekrivanje, dodajanje in odzemanje se kot večni dialog med predmetnostjo površin in medprostorov pretvarja v arhitekturo brez-zvočne svetlobe. Tako nas nagovarja (posije v nas) svetloba naše preteklosti. Svetloba časa, ki potrebuje v svoji že nemi preteklosti nagovor (sledí) ki je od nekdanj, ki govori svoj jezik skozi patino lastnega in obenem našega časa.

In svetloba prihaja v nas enakomerno, brezglasno, brez patetike, je kot dotik, ki seže v telo in se pretaka v spomin. Njen dotik je zato v delih Goriškove določen z naravnimi mediji, s tekstilom in celulozo, oziroma z naravnimi snovmi, ki so v preteklosti skozi življenjske izkušnje že prepojili naše telo in duha. Njun dotik (platno, juta) je naša obleka v katero se oblačimo in potiskan ali prazen list papirja (zvezki, knjige) so del naše duhovno historične izkušnje.

Že uporabljene naravne snovi (popisani in potiskani listi), so tukaj artefakti naše preteklosti, našega spomina, in so prepojeni z hrepenenjem in z nostalgično tihoto, ki nas prevzame kadar vstopamo v svetlobo njene patine.

V tej tišinasto arhivirani lepoti se nato pojavi igrivost raznovrstnih tipografskih ostalin, ki ponujajo percepcijo ritma, enkrat kot naraščanje proti robu, drugič kot ostalina ali humana sled po notranjosti in potem so tukaj komaj opazni premiki risanih in tiskanih grafizmov, ki nagovarjajo k klitju in so kot nedorasli rastlinski poganjki v arhaični tišinasti patini.

Aplikacije na poučevanje so tukaj skorajda neskončne; razstavljeni kolaži so evokacija na kubofuturistična izhodišča, na konstruktivistično vizualno poezijo, na postmoderni konceptualni kolaž (področje arhiviranja), ki v prostoru slike ali slike objekta, razpira omenjene osebne in nam skupne izkušnje.

prof. Huzjan, akad. slikar